

**เด็กมอ
ขอแจม**

dekmo_khojam@matichon.co.th

“ผมอยากเป็นวิศวกรมาตั้งแต่เด็ก” นี่คือจุดเริ่มต้นในการเดินตามความฝัน

ผม ณิชูพงศ์ ศิริเพิ่มพูน หรือ แจ็ค นักศึกษาชั้นปีที่ 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.) และนักประดิษฐ์เจ้าของโครงการ “ระบบป้ายรถประจำทางอัจฉริยะสำหรับผู้พิการทางสายตา (BSB PROJECT)” ที่คว้ารางวัลปริญญา นิพนธ์ระดับดีเยี่ยม ประจำปีการศึกษา 2556 จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สจล.

โครงการนี้ ผมทำร่วมกับเพื่อนร่วมภาควิชา น.ส.ดารัตน์ สุภาพ และ นายธนพล ลันรัตน์ ได้รับการสนับสนุนจาก รศ.ดร.จิรสุดา โกษิยาภรณ์ และ รศ.ดร. ปราโมทย์ วาดเขียน อาจารย์ประจำภาควิชาและที่ปรึกษาของโครงการ

แนวคิดหลักที่ก่อให้เกิดโปรเจกต์นี้ เริ่มต้นจากสไลด์งาน “วิเคราะห์ลาดกระบัง ต้องเป็นหนึ่ง และเป็นทั้งที่พึ่งของสังคม” จุดประกายให้ผม และเพื่อน ๆ อยากนำความรู้ทางด้านวิศวกรรม มาพัฒนาเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่สามารถนำไปใช้งานได้จริง และมีคุณค่าต่อสังคม ก่อนเริ่มทำโปรเจกต์ ผมและเพื่อน ๆ ต้องทำการบ้านอย่างหนักเพื่อค้นหาว่าอะไรคือสิ่งที่สังคมไทยยังขาด และเราจะมีส่วนช่วยพัฒนาด้วยองค์ความรู้ของเราได้อย่างไรบ้าง จนกระทั่งวันหนึ่งไปเจอ

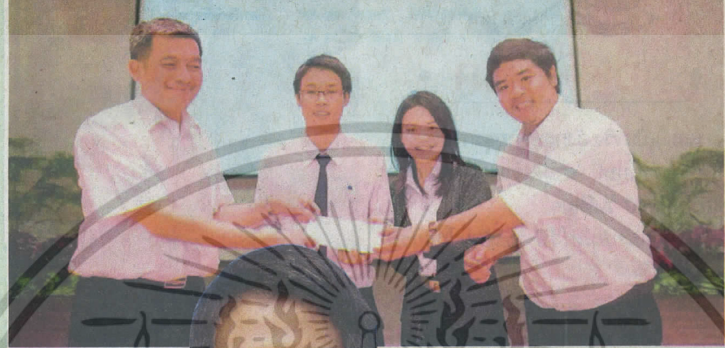
หมายเหตุ - “มติชน” ขอเชิญชวนนักเรียนชั้นประถม และมัธยมศึกษา บอกเล่าเรื่องราวที่ประทับใจเกี่ยวกับโรงเรียนการเรียนการสอน กิจกรรม เพื่อน และคุณครู ส่งมาที่คอลัมน์ “โรงเรียนของฉัน” (myschool@matichon.co.th) และขอเชิญชวนน้องๆ ระดับอุดมศึกษา เขียนบอกเล่าความประทับใจต่างๆ ในรั้วสถาบันอุดมศึกษา ส่งมายังคอลัมน์ “เด็กมอ...ขอแจม” (dekmo_khojam@matichon.co.th) หรือส่งจดหมาย พร้อมภาพประกอบมาที่ฝ่ายการศึกษา หนังสือพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนครมหาสารคามบ้านประจักษ์นคร 1 ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900 พร้อมอีเมล ชื่อ นามสกุลหมายเลขโทรศัพท์และที่อยู่ของผู้ส่ง เรื่องใดที่ได้รับการตีพิมพ์จะได้รับของที่ระลึก ซึ่งสนับสนุนโดยบริษัท ปูนซิเมนต์นครหลวง จำกัด (มหาชน)

DEPARTMENT OF TELECOMMUNICATIONS ENGINEERING
TELECOMMUNICATION LABORATORY

มุ่งสู่ฝัน...

วิศวกรเพื่อสังคม

รายการโทรทัศน์กำลังพูดถึงชาวเวียดนาม ที่ได้ผลิตไม้เท้าอัจฉริยะเพื่อผู้พิการทางสายตา หลังจากนั้น ประเด็นเรื่องผู้พิการทางสายตา จึงกลายเป็นโจทย์ใน การ

ทำงาน แต่กว่าโปรเจกต์จะสำเร็จ ผมและทีมงานต้องใช้เวลาประมาณ 6 เดือนในการลองผิดลองถูก

เริ่มตั้งแต่การลงไปเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้พิการทางสายตาที่สมาคมคนตาบอดแห่งประเทศไทย ไปจนถึงการนำป้ายรถประจำทางที่เราคิดค้นขึ้น ไปติดตั้งกันจริงๆ ที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ซึ่งช่วงที่ทดลอง เป็นช่วงหน้าฝนพอดี หลายครั้งจึงพบปัญหาไม่คาดฝัน เช่น ระบบเซิร์ฟเวอร์ (Server) ที่ใช้เชื่อมต่อสัญญาณล้ม เพราะฟ้าผ่า ทำให้การทดลองติดขัดไปบ้าง แต่สิ่งเหล่านี้ถือเป็นประสบการณ์ที่มีค่าที่สอนให้รู้จักการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

“รางวัลปริญญา นิพนธ์ระดับดีเยี่ยม” ที่ได้รับ นับเป็นรางวัลแห่งความภูมิใจของผมและครอบครัว ผมคงพลาดโอกาสดีๆ แบบนี้หากผมไม่ได้ก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาวิศวกรรมโทรคมนาคม สจล.แห่งนี้

ท้ายสุดฝากถึงน้องๆ ที่สนใจอยากเรียนต่อคณะวิศวกรรมศาสตร์ว่า หากค้นหาตัวเองเจอว่าชอบหรือถนัดอะไร ให้เดินไปบนเส้นทางนั้นอย่างมุ่งมั่น วิศวกรรมศาสตร์ไม่ได้เป็นคณะที่เรียนยากอย่างที่หลายคนเข้าใจ แต่ต้อง

อาศัยความขยัน การเตรียมตัวที่ดี และต้องรู้จักแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า เนื่องจากการเรียนคณะนี้ โดยเฉพาะที่ สจล. เน้นการฝึกภาคปฏิบัติในห้องแล็บ (Lab) ค่อนข้างเยอะ หากเราไม่เตรียมพร้อมในการเรียน ไม่ขยัน แล้วลงมือทำการทดลองแบบผิดๆ เช่น ต้องวงจรไฟฟ้าผิด ก็อาจจะส่งผลรุนแรงขั้นระเบิดได้เลย ดังนั้น สิ่งที่ต้องมีความคู่กับความเก่งก็คือความขยัน

ส่วนตัวผม จะยังคงมุ่งมั่นเดินหน้าต่อไป เพื่อให้ความฝันในการก้าวไปเป็นวิศวกรที่ได้ทำงานเพื่อสังคม กลายเป็นความจริง...

ณิชูพงศ์ ศิริเพิ่มพูน
ชั้นปีที่ 4 คณะวิศวกรรมศาสตร์ สจล.

ณิชูพงศ์ ศิริเพิ่มพูน. มุ่งสู่ฝัน วิศวกรเพื่อสังคม. มติชน. 24 มิถุนายน 2557, หน้า 7.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้拿去ใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้